

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: **H.N.B.Ch.**, narozený ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, naposledy pobytem Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, 517 41 Kostelec nad Orlicí, nyní ...

zastoupený: JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem, se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 11.12.2018 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.11.2018 č.j. OAM-178/LE-LE05-BA04-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci, advokátu JUDr. Ing. Jakubu Backovi, se přiznává odměna ve výši 8.228,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí na bankovní účet vedený u Raiffeisenbank a.s. pod č. 9504399001/5500, VS: 28818.

Odůvodnění:

1. **Včasnou žalobou** ze dne 11.12.2018 doplněnou k výzvě soudu dne 17.1.2019 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 22.11.2018 č.j. OAM-178/LE-LE05-BA04-2018, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**).
2. Součástí žaloby učinil žalobce i žádost o *ustanovení zástupce*, čemuž bylo vyhověno pravomocným usnesením ze dne 18.12.2018 č.j. 60 Az 76/2018-30, jímž zdejší soud ustanovil žalobci zástupcem advokáta JUDr. Ing. Jakuba Backu, shora uvedeného.
3. **V žalobě** žalobce zejména namítal nesprávně vyhodnocenou existenci nebezpečí vážné újmy hrozící mu ze strany soukromých subjektů, když se žalovaný s předmětným důvodem žádosti o mezinárodní ochranu zabýval tak, že jej označil za irelevantní, jelikož původce újmy není veřejná moc a rovněž proto, že žalobce nevyužil proti hrozící újmě ochrany vietnamského státu. K tomu odkázal na str. 4 a 7 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný k uvedenému vyjádřil. Žalobce však s učiněnými závěry o bezpečnostní situaci a poskytované ochraně ve Vietnamské socialistické republice (dále jen **Vietnam**) nesouhlasil a odkázal na rozšířenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen jako **NSS**) ve vztahu k článku 7 odst. 2 kvalifikační směrnice, z níž vychází principy, jichž se žalobce dovolává. Jedná se především o povinnost správního orgánu posuzovat situaci v státu původu z hlediska *1) pokud ční přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a 2) pokud stěžovatel má k této ochraně přístup. Obě podmínky musí být splněny kumulativně. Není-li uvedené splněno, ochrana není účinná*. Dále žalobce vyjádřil nesouhlas stvrzením žalovaného, když poukázal na zcela nefunkční systém, který by zabráňoval způsobení vážné újmy, tj. zavedení účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících způsobení vážné újmy. V souvislosti s tím žalobce poukázal na jím tvrzenou korupci ve veřejné sféře a z toho vyvodil závěr, že je zcela nepřipadné požadovat, aby využil žalovaným zmiňované prostředky ochrany proti hrozbě vážné újmy ze strany soukromých osob, pokud se důvodně obává, že by jeho jakákoliv snaha o obracení se na příslušné bezpečnostní složky vedla pouze ke gradaci útoků a násilí ze strany soukromých osob, které mu hrozí vážnou újmou. Závěrem žalobce navrhl, aby soud rozhodl o zrušení napadeného rozhodnutí.
4. **Napadeným rozhodnutím ze dne 22.11.2018 č.j. OAM-178/LE-LE05-BA04-2018** žalovaný rozhodl tak, že mezinárodní ochrana se neuděluje podle § 12, §13, §14, §14a a §14b zákona o azylu. Z odůvodnění rozhodnutí vyplynulo, že žalobce dne 26.8.2018 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že má příliš velký dluh u lichvářů, který není schopen splatit, a jeho život může být ohrožen. Dodal, že situace jeho rodiny je těžká, matka je stará a není schopna dluh vyrovnat.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že dne 31.8.2018 poskytl žalobce údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen jako **ČR**). Uvedl, že v Německu sdělil své jméno zkráceně a to N.H. a uvedl jiné datum narození ..., protože dle jeho slov slyšel, jak je snazší získat azyl, když mu není víc jak 18 let. Žalobce je vietnamské státní příslušnosti, kinžské etnické příslušnosti. Narodil se v kraji Quang Binh, okres Bo Trach, obec Duc Trach. Jeho náboženstvím je buddhismus, je bez politického přesvědčení, svobodný a bezdětný. Zdravotní stav popsal jako zdravý, bez zdravotních omezení a jiných zvláštních potřeb. Z Hanoje odjel 10.7.2018 v uzavřeném autě, takže neví, kudy jel. Při jízdě z Hanoje mu dle jeho slov převaděč všechno sebral, neviděl mu do tváře, protože měl na hlavě kuklu. Doplnil, že čtyřikrát přestupoval do

jiných aut, přičemž při poslední jízdě byl v Německu zadržen spolu s dalšími 26 lidmi. Žalobce si nepamatuje, kdy vstoupil na území ČR, ale uvedl, že to bylo jako u ostatních, se kterými byl zadržen německou policií. Prohlásil, že nemá udělená žádná víza ani jiná povolení k pobytu ve státech Evropské unie (dále jen EU) a následně sdělil, že byl dle jeho slov 6 let na černo v Rusku. Dále prohlásil, že nikdy v ČR a ani v jiných státech o mezinárodní ochranu nežádal. Jako důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že byl zadlužený, protože byl jednou podveden, jelikož mu nějaký zprostředkovatel řekl, že mu může sehnat práci v Japonsku. Z důvodu příslibu práce v Japonsku se začal učit japonštinu, přičemž z uvedené výuky mu vznikl dluh, který nebyl schopen uhradit a tak se vydal hledat práci. Dodal, že jeho maminka je stará a nemůže vydělávat peníze.

Pohovor dne 11.9.2018 byl veden na žádost žalobce v jazyce vietnamském za přítomnosti tlumočníka vietnamského jazyka, kdy sdělil, že v Německu při žádosti o azyl uvedl jinou identitu a to N.H., datum narození ..., místo narození v kraji Dak Lak, okres Buon Don, obec Krong Ana. V ČR uvedl jiné datum narození a to 16.11.1997. Učinil tak proto, aby mu byl snáze udělen azyl, neboť ho nebudou moci přesně najít. Vietnam opustil dne 10.7.2018 a od té doby se tam nevrátil. K důvodům svého odjezdu z vlasti uvedl, že odešel, protože má hodně dluhů a mafiáni přišli dluhy vymáhat, a on nemá možnost je zaplatit. K důvodům svého odjezdu z vlasti nechtěl nic dodat. Vietnam opustil bez dokladů, protože byl v kontejneru a v tom odjel přímo z Hanoje. Doplnil, že odjel jen s občanským průkazem, ale ten mu sebrali převaděči, kteří mu sebrali i peníze, telefon a všechno, co měl. Z Vietnamu odjel nelegálně, protože mu všechno zařídila jeho matka, neboť on v té době pracoval v Rusku. Pokračoval, že mu jen jeho matka sdělila, ať přijede domů, protože má zařízenou cestu do Německa. Žádný jiný důvod k odjezdu z vlasti neměl. Následně uvedl, že v roce 2011 se chystal pracovat v Japonsku a začal se učit japonsky, ale byl to podvod a zadlužil se, proto odešel do Ruska, kde byl 6 let. Ve Vietnamu nebyl nikdy trestně stíháný. K důvodům své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že tady chce pracovat a vydělávat peníze, aby mohl zaplatit dluhy ve Vietnamu. Dle jeho slov má velký dluh a má strach, aby mu mafiáni něco neudělali, protože má dluh skoro 30 000 dolarů. Dodal, že mafiáni se zlobí, a proto nemůže ani v klidu žít. Dle jeho slov mu kromě vymáhání nic nehrozí.

V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je snaha pracovat v ČR a získat tak peněžní prostředky na zaplacení dluhů, a dále obava z vymáhání dluhů ze strany mafie.

Žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobce byl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, že by mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Ze správního řízení ani nevyplývá, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu § 13 zákona o azylu. Také žalovaný konstatoval, že v průběhu řízení nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. Závěrem bylo uvedeno, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany, proto mu nebyla udělena.

5. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 21.2.2019** popřel oprávněnost námitek, vyjádřil nesouhlas s žalobcem učiněnými závěry o nezákonnosti napadeného rozhodnutí a odkázal

na shromážděný materiál obsažený ve správním spise. Uvedl, že se zabýval všemi fakty, které žalobce v průběhu řízení uvedl a v této souvislosti zjistil, že postupoval v souladu se zákonem, když mezinárodní ochranu neudělil v žádné z jejích forem. Dále se žalovaný nedomníval, že by při svém postupu porušil některá ustanovení zákona o azylu, správního řádu či mezinárodní závazky ČR a tedy, že by v této souvislosti bylo napadené rozhodnutí nezákonné nebo, že by žalobce byl nějakým způsobem zkrácen na svých právech.

Ve svém vyjádření žalovaný zopakoval předešlou argumentaci z napadeného rozhodnutí k jednotlivým ustanovením zákona o azylu, týkajících se možnosti udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b, došel k témuž závěru jako v napadeném rozhodnutí a jelikož shledal žalobní námitky žalobce nedůvodnými, navrhl, aby soud žalobu zamítl.

6. **Ze zasláního správního spisu** vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 22.11.2018 i ve vyjádření žalovaného ze dne 21.2.2019 odpovídají obsahu spisu. Dle protokolu o předání rozhodnutí bylo žalobci napadené rozhodnutí ze dne 22.11.2018 předáno osobně dne 28.11.2018.
7. Podle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní** (dále jen **s.ř.s.**), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen *správní orgán*). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (**§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.**). Ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (**§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.**).
8. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle **§ 51 odst. 1 s.ř.s.**, jelikož žalobce se v poskytnuté lhůtě nevyjádřil a tím byl jeho souhlas s takovým postupem presumován, žalovaný s uvedeným postupem souhlasil a soud neshledal pro nařízení jednání důvod.
9. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 22.11.2018, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že **žaloba není důvodná**.
10. Dle **§ 12 zákona o azylu** „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
11. Podle **§ 13 odst. 1 zákona o azylu** „Rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.“
12. Dle **§ 14 zákona o azylu** „Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“

13. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“
14. Dle § 14a odst. 2 zákona o azylu „Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“
15. Dle § 14b odst. 1 zákona o azylu „Rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.“
16. Soud nejprve na úvod odkazuje na rozsudek NSS ze dne 24.2.2005, č.j. 7 Azs 187/2004-94, který uvádí: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“ V souvislosti s tím soud poukazuje na obsah protokolu o pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu, kdy žalobce na otázku: „Proč žádáte o udělení mezinárodní ochrany?“ odpověděl: „Abych tady mohl pracovat, vydělávat peníze a mohl zaplatit dluhy ve Vietnamu.“ Již z uvedeného je nutné pohlížet na žádost jako účelově podanou za účelem zajištění pobytového oprávnění a finančního výdělku. Nutno dodat, že pro takový účel je zde zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, namísto zákona o azylu, přesto žalobce uvedl důvody žádosti, jimiž se správní orgán měl povinnost zabývat a nyní se jimi zabýval i soud.
17. V případě námítky směřující proti neudělení mezinárodní ochrany dle § 12 odst. 1 a 2 zákona o azylu se soud ztotožnil s názorem žalovaného, že v této věci nejsou splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, jelikož v případě žalobce se jedná o strach z pronásledování ze strany soukromých osob a to především z důvodu finančních, které si žalobce způsobil sám vlastním počínáním a to z vlastní svobodné vůle; pro tento účel však nelze udělit mezinárodní ochranu. Soud dále poukazuje na to, že žalovaný postupoval v souladu s rozhodovací praxí a odkazuje na judikaturu NSS, konkrétně na rozhodnutí ze dne 21.12.2005 č.j. 4 Azs 63/2005-55 „Důvodem pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu (§ 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu) není, odešel-li žadatel ze země původu pro obavy ze msty soukromé osoby (věřitele, jemuž nesplatil dluh), nadto za situace, kdy vyhrožování ani neoznámil policii.“ Dále se odkazuje na rozhodnutí NSS ze dne 26.4.2007 č.j. 7 Azs 14/2007 a ze dne 20.12.2005 č.j. 4 Azs 66/2006, kdy uvedená rozhodnutí vyjadřují postoj, který soudní praxe zaujímá k daným okolnostem udělení mezinárodní ochrany v návaznosti na § 12 zákona o azylu.

18. Ohledně udělení azylu dle § 14 zákona o azylu (humanitární azyl) ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce o azyl požádal zejména proto, že chce zůstat na území ČR z důvodu, aby zde mohl vydělat finanční prostředky k úhradě dluhu, který má v domovském státě. V daném případě soud vycházel z rozhodnutí NSS ze dne 20.12.2005, č.j. 2 Azs 36/2005-48, v němž je uvedeno, že „*správní orgán uděluje humanitární azyl (§ 14 zákona o azylu) v mezích svého správního uvážení; na udělení této formy azylu nemá žadatel subjektivní právo. Rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu není sice vyloučeno ze soudního přezkoumání, ale soud se rozhodnutím může zabývat jen v omezeném rozsahu, totiž z hlediska posouzení, zda v řízení nedošlo k vadám, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s.ř.s.), tedy z hlediska dodržení práva na spravedlivý proces.*“ Dále soud poukazuje na rozhodnutí NSS ze dne 19.7.2004, č.j. 5 Azs 105/2004-72, v němž je uvedeno, že „*ust. § 14 zákona o azylu je kombinací neurčitěho právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je "případ zvláštního zřetele hodný" a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy "lze udělit humanitární azyl" představuje správní uvážení.*“ Ze správního spisu vyplynulo, že žalovaný zkoumal, zda v případě žalobce nebyly dány důvody zvláštního zřetele hodné pro udělení humanitárního azylu, a dospěl k závěru, že tomu tak není. Udělení humanitárního azylu spočívá na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Správní orgán řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci žalobce, tak i stav v jeho zemi, a pokud sám z toho nedovodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci.
19. Pokud se týká udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu s ohledem na shora uvedené čemž se soud ztotožnil s názorem žalovaného, že žalobce nesplnil podmínky uvedených ustanovení. Soud dále konstatuje, že nebyly shledány důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle ust. §14a odst. 1 a 2 písm. b) a to především z důvodu, že hlavním tvrzeným důvodem udělení mezinárodní ochrany je dle žalobce strach z pronásledování ze strany soukromých osob, kterým dluží peníze. K tomuto soud odkazuje na ust. § 2 odst. 6 zákona o azylu, který definuje, kdo může být původcem hrozící vážné újmy žalobce. Dané ustanovení zákona sice připouští možnost pronásledování ze strany soukromé osoby, uvádí však, za jakých podmínek je takové pronásledování ze strany soukromé osoby možno považovat za důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Tímto důvodem je především, že stát nebo jiná organizace ovládající stát, není schopna zajistit ochranu před pronásledováním nebo hrozící vážnou újmou. To se však žalobci nepodařilo prokázat, jelikož v zemi původu o tuto ochranu nepožádal a dle zjištěných informací žalovaným o zemi původu žalobce, není důvod obávat se o tuto ochranu požádat. Soud tedy neshledal ani tuto námitku důvodnou.
20. V souvislosti s výše uvedeným a námitkou odkazující na článek 7 odst. 2 kvalifikační směrnice soud dále odkazuje na rozsudek NSS ze dne 16.9.2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57 „*Souhrnně lze uzavřít, že jak pronásledování, tak i vážná újma může brozit ze strany státu, resp. organizace, která ovládá stát, jakož i ze strany nestátních původců, tedy soukromých osob. V posléze uvedeném případě je pak třeba prokázat, že stát (strana nebo organizace, která ovládá stát) není schopen nebo ochoten poskytnout před pronásledováním nebo vážnou újmou ochranu, tzn. neučiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy.*“ Žalobce přitom sám v údajně problematické situaci, v níž se ve Vietnamu ocitl, pomoc od místně i věcně příslušných orgánů veřejné moci nevyhledal. Sotva tedy žalobce může na obranu svého postupu uplatnit tvrzení o nedostatečné ochraně ze strany Vietnamu, když ji

hned v zárodku osobních potíží pro sebe vyloučil. Zdejší soud ještě připomíná rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2003, č.j. 4 Azs 23/2003 – 65, který uvádí, že: „*Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vybrožováním ze strany soukromé osoby a má zde ekonomické problémy, není bez dalšího ani důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ani důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů (§ 14 téhož zákona).*“

21. V neposlední řadě soud uvádí, že žalovaný se v průběhu správního řízení zabýval i situací ve Vietnamu, kdy uvedl, že mu není známa skutečnost, která by svědčila o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Tyto skutečnosti žalovaný uvedl na základě materiálů týkajících se politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Jmenovitě žalovaný vycházel z výpovědi žalobce, informace z Cizineckého informačního systému (CIS) a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Konkrétně vycházel z informace OAMP ze dne 24.8.2018 Vietnam - Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze zprávy MZV USA o dodržování lidských práv ve Vietnamu v roce 2017 ze dne 20.4.2018, z Výroční zprávy organizace Amnesty International - Vietnam ze dne 22. 2. 2018, z Výroční zprávy organizace Human Rights Watch ze dne 18.1.2018 a z Výroční zprávy EU o lidských právech ve světě - Vietnam ze dne 16.10.2017. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu k žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Nezjistil li tak správní orgán skutečnosti v rozporu s výše uvedeným, bylo na žalobci, aby svá tvrzení o probíhající rozsáhlé korupci v zemi prokázal, avšak ten kromě tvrzení ničeho dalšího nepředložil. K tomu soud dodává, že tímto nebylo shledáno porušení článku 7 odst. 2 kvalifikační směrnice, jež žalobce vzal za základ své argumentace v žalobě.
22. Soud shledal zjištěný stav věci žalovaným v souladu s požadavky § 3 správního řádu, kdy si opatřil materiály vztahující se k podané žádosti a aktuální informace o situaci v zemi původu žalobce a umožnil žalobci sdělit vše, co považuje za podstatné v samotné žádosti, při poskytnutí údajů k žádosti a po seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Napadené rozhodnutí bylo přesvědčivě odůvodněno a je z něj patrné, z čeho správní orgán vycházel, jak svá zjištění hodnotil i k čemu jej tyto úvahy vedly. Vzhledem k tomu, že žádosti nebylo vyhověno z důvodu neexistence skutečně odůvodněných příčin pro udělení mezinárodní ochrany, žalovaný správně a v souladu se zákonem neudělil žalobci mezinárodní ochranu v žádné z jejich forem dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.
23. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout jako nedůvodnou** ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (*výrok I. rozsudku*).
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, proto náhrada nákladů řízení nebyla žádnému z účastníků přiznána (*výrok II. rozsudku*).
25. Žalobci byl pro řízení o žalobě ustanoven zástupcem advokát JUDr. Ing. Jakub Backa a v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 9 s.ř.s.). Ustanovenému zástupci byla proto přiznána odměna za zastupování v souladu s jím

uvedenou specifikací požadovaných nákladů ze dne 17.1.2019, která je tvořena *dvěma* úkony právní služby á 3.100,-Kč (*převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby*) a *dvěma* paušálními částkami á 300,-Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., *advokátní tarif*. Zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., *o dani z přidané hodnoty* (§ 57 odst. 2 s.ř.s) a to ve výši 1.428,-Kč. Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí **8.228,-Kč** a tato částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, kterou soud považuje za přiměřenou, na bankovní účet č. 9504399001/5500, VS: 28818, vedený u Raiffeisenbank a.s. (*výrok III. rozsudku*).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

Plzeň 17. července 2019

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně